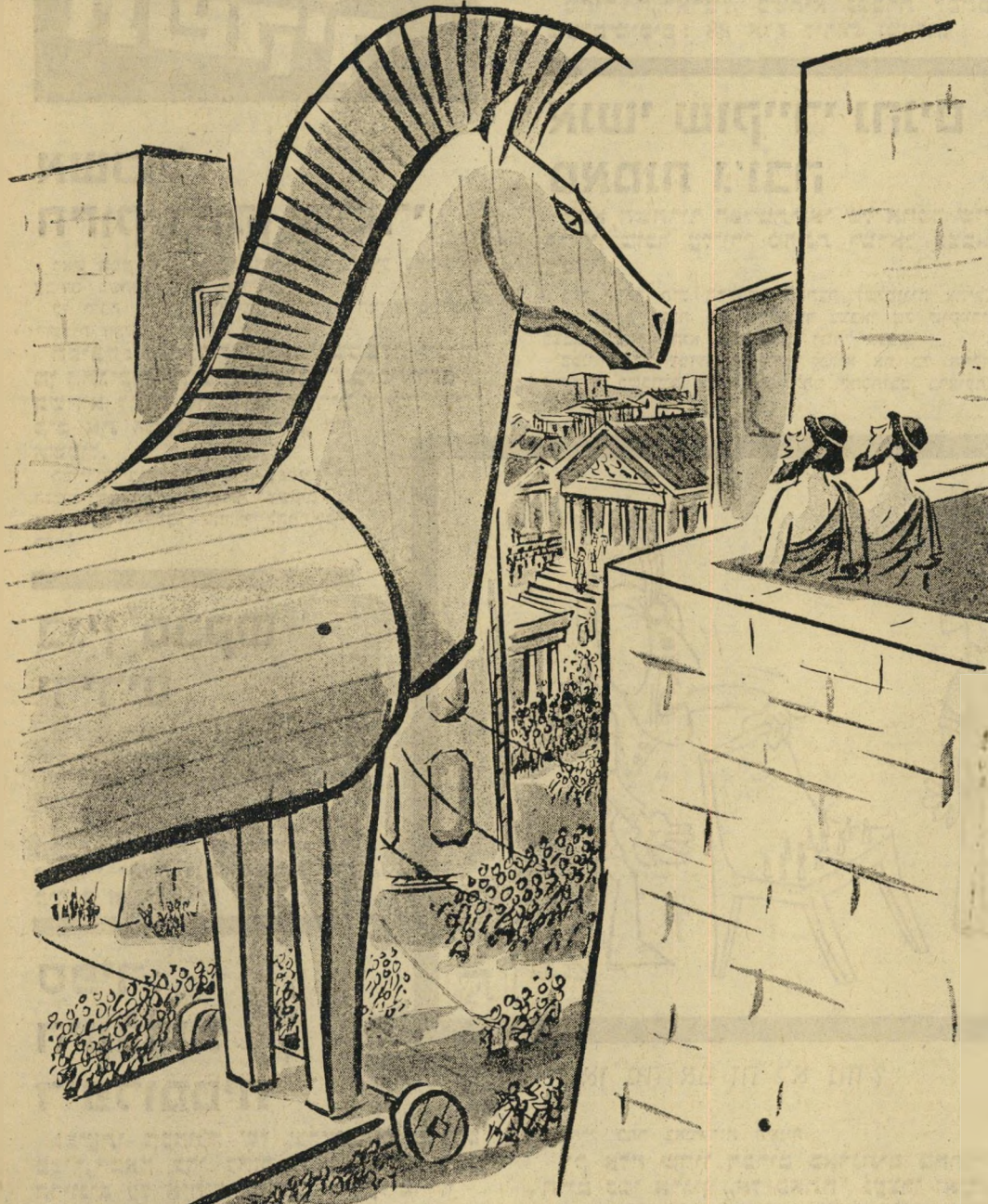

סוסים טורניים

"ברגע עלתה על דעתי סיסמה נהדרת: סוס משוחרר — לא יוחזר!"

סוסים ארוכות הטילו צבאות יחן מצור על העיר טרויה.

הם ניתקו אותה מן המרחב הסובב אותה, אך לא יכלו לה. המיבצר האדיר עמד במיבחנו. לבסוף, כאשר עייפו מן המלחמה, החליט הפיקח ביהנים, אודיסאוס, לכבוש את העיר מבפנים.

על אפואם הפסל הוטל לבנות סוס־ענק מעץ, מרהיב־עין ביופיו, וכו הוחבאו רבים ממיטב הלוחמים של מדינות יוון.

הסוס הועמד מול חומות טרויה, והיוונים חזרו לסירור־תיהם. באוזני הכתבים הזרים הם הצהירו כי נואשו מן ה־תקפה לזרוק את בני־טרויה לים, וכי מעתה ינקטו באמ־צעים מדיניים, כדי לחסל את תוצאות התוקפנות.

★ ★ ★

כ אשר ראו בני־טרויה כי היהנים נטשו את המצור והפליגו בסירותיהם, הם צהלו ועלזו.

הם נהרו כהמוניהם מתוך חזמות עורם אל השטחים המשוחררים, כדו לסירר במחנה ה־יווני הנטוש. שם גילו את סוס־הענק.

אחדים מהם הבינו כי זוהי תחבולה יוונית. אחד, לאוקון, הזהיר בפני סיפוח הסוס לקרושי המדינה. הוא תבע להשי־אירו מחוץ לגבולות טרויה. אבל שני נחשים — האחד פוליטיקאי והשני עיתונאי — חנקו את לאוקון ואת בניו. שאר בני־טרויה, ובראשם הדתיים, הכריזו כי הסוס הוא אחד מקדשי האימה, ויש להכניו כו אל בין החומות. ראשי המפלגות, הסופרים, המשוררים, וכל מי שהשתוקק להופיע כמות־רות העיתונות המקומית, התחרו ביניהם כי דרישה לסיפוח הסוס. כל מי שהתנגד לכך הוחשד כקומוניסט, כעוכר־טרויה וכחסר רגש לאומי.

מייד החלה החתמת בני־טרויה על עצומה לממשלה, שלא להחזיר את הסוס. הממשלה קיבלה את הדרישה. שכרו־הנצחון הציף את העיר. עד כאן בלילה זללו וסבאו כל בני טרויה, השתכרו מנאומים מצלצלים והקשיבו לכוהן הצבאי הראשי, שתקע בשופר מול פני הסוס.

בלילה נרדם העם השיכור. סוכן יווני התגנב לסוס, פתח את פיתחו והלוחמים יצאו מתוכו. הצי היווני, שהיה חבוי במיפרץ פמוך, חזר כשקט לחוף. היוונים חדרו לעיר, רצחו את כל תושביה ומחקו אותה מעל פני האדמה.

★ ★ ★

סוסים ארוכות הטילו צבאות ערב מצור על מדינת ישראל. הם ניתקו אותה מן המרחב הסובב אותה, אך יכלו לה. המדינה היתה כמיבצר אדיר.

היה סיבוב אחד, שני ושלישי. אבל בכל סיבוב ניצח צה"ל. בתום הסיבוב השלישי, כאשר נטשו צבאות־ערב את שדות הקרב, נכבשו שטחי־ענק בצפון, בדרום ובמזרח. כאשר ראו אורחי־ישראל כי צבאות־ערב מוגרו ונמלטו אל מעבר לנהר ולתעלה, הם צהלו ועלזו.

רק מעטים מבינים כי סיפוח השטחים האלה למדינה היה מהרה סכנה רבה. כי סיפוח זה היה מכניס למדינה למעלה ממיליון תושבים חדשים, המתרבים במהירות עצומה. המדינה, שהיתה עד אתמול בעלת צביון עיברי מובהק, היתה הופכת בדרך זו למדינה דו־לאומית.

אבל המעטים הסבורים כך פוחדים מלהביע את דעתם בפומבי. הם הוששים שמא יאכזרו מפלגותיהם קולות בבחירות, ושמוא יאכזרו עיתוניהם קוראים. כדאי להם יותר להצטרף למקהלה הקולנית, או לשתוק.

שאר אורחי־ישראל, ובראשם עסקנים צמאי־שלטון, עיתו־נאים צמאי־תפוצה וכלכלנים צמאי־בצע, אומרים כי השטחים הם מקדושים לאומה, וכי יש להכניסם אל בין חומות ה־מדינה. כל מי שמתנגד לכך מוחשד כקומוניסט, כעוכר־ישראל וכחסר רגש לאומי.

כל המפורפים של קבוצת־השוליים, שדבריו הם עוררו אך אתמול גיתוך וציחקוקים, התי־חברו לאגודה אחת. עצומה המונית תובעת מן הממשלה, "שטח משוחרר לא יוחזר".

★ ★ ★

משך האגדה אינו ידוע עדיין. בעוד אלפיים שנה לא אפשר יהיה לקרוא אותו בכתבי של הומרוס חדש, שישאו את השם ישראלי־אדה.

ובכנסת האחת־עשרה 63.

בשנת 1985 ביטלה הכנסת את חוק־השבות. בשנת 1987 פירסמה הממשלה ספר לבן, שהגביל את העלייה היהודית לארץ, ואסרה מכירת קרקעות ליהודים. בשנת 1989 הוסב שם המדינה רשמית ל"ישראל".

באותה שנה היו בישראל 3.4 מיליון ערבים ו־2.8 מיליון עיברים. אמצעי הממשלה לעורר ירידה יהודית נשאו פרי, בעיקר בשכבות ה־משכילות והעשירות.

בשנת 1996 התכנס בברוקלין הקונגרס הניאו־ציוני ה־ראשון, שתבע את הקמתו של בית לאומי יהודי, אשר יובטח במשפט גלוי של העמים.

על ההנהלת הניאו־ציונית הוטל לבוא כרבי רים עם ממשלת קנדה, כדי להקים בשטחה מדינה יהודית אוטונומית.

★ ★ ★

זה יכול לקרות. יכול לקרות גם הופך. זה יוכרע בחודשים הקרובים.

הוא יכול להיות כך: אזרחי־ישראל היו שיכורי נצחון. הם התעלמו מן האז־רה של רואי־הנוף, שהציעו להשאיר את המדינה כמו שהיא, ולאחד את הארץ בדרך של הקמת פדרציה שתכטיח את בטחון המדינה ואת התפתחותה מבלי להרחיב את גבולות המדינה עצמה.

תחת זאת החליטה הממשלה, בשנת 1967, לספח את השטחים למדינה למעשה, ובשנת 1968 הוכרז על סיפוחם להלכה. המאורע נחוג במשך שלושה ימים זלילות של היננא והילולא.

בבחירות שנת 1969 לא ניתן לתושבים הערביים להשת־תף, מכיון שלא ניתנה להם אזרחות ישראלית. אולם תחת לחץ דתי־הקהל העולמית, וכדי למנוע זעזועים באזורים הערביים, הוענקה האזרחות לתושבים האלה בשנת 1971.

העליה היהודית, שנפסקה למעשה ב־1966, לא התחדשה בממדים ניכרים. מחוסר לחץ אנטי־שמי חזק בארץ כלשהי.

בבחירות של שנת 1973 נבחרו לכנסת ה־שמינית 43 חברי־כנסת ערביים. בכנסת ה־תשיעית היו 48 ערבים, בכנסת העשירית 56